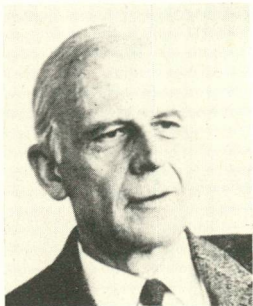

WILDIERS, Frans, advocaat (Antwerpen 24 oktober 1905).

Zoon van Emiel en broer van N. Maximiliaan Wildiers. Na humaniorastudies aan het Onze-Lieve-Vrouwcollege te Antwerpen ging hij naar Leuven waar hij rechten studeerde (1925-'30). Hij nam er actief deel aan de studentenbeweging en was voorzitter van de Antwerpse afdeling van het Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond.

In 1930 werd hij aan de Balie te Antwerpen

ingeschreven. Frans Wildiers, die lid was van het het Vlaamsch Nationaal Verbond (VNV), werd achtereenvolgens Antwerps provincieraadslid (1936) en ondervoorzitter van de Provincieraad, schepen van Onderwijs (1938) en waarnemend burgemeester van Schoten (1940). In 1941 werd hij gecoöpteerd lid van de Bestendige Deputatie van de Antwerpse Provincieraad en in 1942 volgde hij Jan Grauls op als gouverneur van de provincie Antwerpen. Hij vervulde ook tijdelijk deze functie in de provincie Brabant (1943). Hij bewees de bevolking talrijke diensten, ook als voorzitter van Winterhulp.

Onder beschuldiging, in officiële functies, het woord te hebben gevoerd of aanwezig te zijn geweest op VNV-bijeenkomsten, en door sommige benoemingen van VNV-burgemeesters aan de politiek van de vijand te hebben meegeholpen, werd Frans Wildiers in februari 1949 tot twee jaar gevangenisstraf veroordeeld en tot vijf jaar beroving van zijn burgerrechten.

Nadien speelde Wildiers een rol in de organisatie van het Vlaams Economisch Verbond (VEV): hij was hoofdredacteur van de VEV-Berichten van 1950 tot '63, directeur (1951-'63) en afgevaardigd-beheerder van het VEV (1963-'71). Als afgevaardigde van het VEV vervulde hij belangrijke functies in de organisatie van het bedrijfsleven en droeg aldus bij tot de vernederlandsing van het bedrijfsleven in Vlaanderen.

KAREL C. PEETERS